

Krajina po bitvě - Nohavica, Jarek

- Ami Emi
1. Míříme na sebe, míříme já a ty,
Ami C
ticho je kolem, jen pes štěká za vraty,
Emi Ami
na louce leží mrtví motýli,
F G E7
padá déšť do esšálků,
Dmi Ami
jsme poslední dva, kteří přežili
E7 Ami Emi7 Ami Emi
tuhletu dlouhou válku, hm.
2. Míříme na sebe, míříme já a ty,
v uších nám ještě zní vybuchlé granáty
a smrtka s kosou dělá resumé,
prochází se v bílé róbě,
no a my dva teď tady ležíme
v zákopech proti sobě, ho hó hó.
3. Míříme na sebe, míříme já a ty,
oba jsme utekli hrobníkům z lopaty,
ve stovkách velikánských útoků
šťěstí nám oběma přálo,
a teď nás dělí jenom sto kroků
a je to moc, či málo?
4. Myslíme na sebe, myslíme já a ty,
co včera platilo, dneska už neplatí,
však ještě hrůza visí nad krajem,
těžké je mít se rádi,
když jsme si postříleli navzájem
své nejlepší kamarády, ho hó hó.
5. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzduch krví prosycen dýcháme z plných plic,
pach smrti pod kůží je zarytý,
končí se dějství prvé,
ještě nám tady zbývá k prolití
dvakrát šest litrů krve, ho hó hó.
6. Míříme na sebe, míříme já a ty,
ospalí, žízniví, hladoví, vousatí,
nebe se šerí, už se blíží noc,
oči jsou těžké jako kámen,
ach, koho žádat o radu a o pomoc,
když oba usínáme, hm.
7. A tak míříme na sebe, míříme já a ty,
padají hvězdy, obzor je hvězdnatý,
pod jedním nebem oba ležíme,
hřejivá je náruč matky Země,
: a jak tak spíme, oba ve snu kráčíme:
já k tobě, a ty ke mně ... :
- 5'. Nevíme o sobě, nevíme vůbec nic,
vzduch krví prosycen dýcháme z plných plic,
můj mundúr sedmnáct má knoflíků,
osmnáctý je utržený,
vidět to hejtman, dělá rotyku,
hejtman už ale není, hm.